

ОСНОВНІ НАПРЯМИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ АГРАРНОГО СЕКТОРУ УКРАЇНИ

Аграрно-економічні реформи, проведені в останнє двадцятиріччя, дозволили закласти основи багатокладної економіки, частково здійснивши ряд земельних перетворень, принципово змінивши організаційно-правові форми сільськогосподарських організацій.

Сучасну ситуацію в агропромисловому комплексі можна охарактеризувати як досить суперечливу. З одного боку, відбувається спад сільськогосподарського виробництва з руйнуванням виробничого потенціалу сільськогосподарських організацій, з іншого-у наявності існують приклади вдалого пошуку форм і методів адаптації до сучасних надзвичайно жорстких умов існування організованих господарств. Практичний досвід України та інших країн наочно свідчить про те, що ефективність підприємницької діяльності ґрунтується на конкуренції і зовсім не гарантує успіх, незважаючи на різноманіття форм і способів «приспособлення» до інновацій. У зв'язку з цим велике значення набуває активізація досліджень теоретико-методологічних основ і практичних питань розвитку форм господарювання в багатокладній аграрній економіці. Значимість вирішення зазначеної проблеми підвищується у зв'язку з необхідністю вжиття невідкладних заходів щодо виведення аграрного сектора економіки з тривалої кризи. Стабілізація і поживлення сільськогосподарського виробництва, створення сприятливих умов для розвитку форм господарювання-це не тільки важливе економічне завдання, але і складна економічна проблема.

Стихійний характер структурних зрушень в економіці України в процесі реалізації реформ найбільш руйнівно проявився в продовольчому комплексі. За останні десятиліття в аграрному секторі країни відбулися значні зміни: сформувалося багатокладне сільське господарство з різноманітними організаційно-правових форм, спостерігаються глибокі зміни в структурі виробленої продукції, у виробничій структурі підприємств, зросла значимість фермерських господарств та особистих підсобних господарств у виробництві сільськогосподарської продукції.

Серед пріоритетів Уряду та Міністерства аграрної політики є стимулювання фермерського руху та створення успішної моделі господарювання в Україні-формування ефективного та соціально відповідального власника на селі. Обов'язковими вимогами для фермерських господарств-отримувачів бюджетних коштів є:

-zareєстровані права на власність та/або користування земельною ділянкою;

-наявність до 500 га с/г угідь в обробітку та до 15 млн гривень річного обороту;

-ідентифікація та реєстрація сільськогосподарських тварин.

Потужний агросектор—запорука власної продовольчої безпеки, утримання лідируючих позицій в світовій торгівлі, а головне—основа розвитку українського села, яке поступово відновлюється. Доля агровиробництва в структурі ВВП України становить 12%.

Найбільш розвиненими формами господарювання в аграрному секторі України є акціонерні товариства і товариства з обмеженою відповідальністю. Вони входять в другу категорію з хорошим фінансовим станом. Для того, щоб зазначені організаційно-правові форми отримали вищу оцінку і могли увійти в категорію з найкращими фінансовими результатами, їм необхідно: проводити всебічний аналіз своєї діяльності для пошуку невикористовуваних резервів; грамотно проводити маркетингову політику, планувати і прогнозувати можливості кооперації з переробними і збутовими підприємствами; використовувати фінансову підтримку з метою зміцнення їх виробничої діяльності; покращувати структуру виробництва, ліквідувати збиткові галузі, посилити розвиток вигідних на даному етапі виробничих галузей; визначати можливі варіанти погашення кредиторської заборгованості на основі існуючих пільг, відрахувань і кредитів, продажу надлишкового майна, використання орендних відносин.

На підставі проведеного аналізу необхідно систематизувати основні проблеми, що стримують інноваційний розвиток підприємництва в аграрному секторі України: нестача фінансових коштів в початковій стадії формування кооперативів; недостатня взаємодія структур національного рівня при формуванні кооперативів; недостатня інформованість населення про суть діяльності кооперативів та можливості їх організації в рамках державних програм; низький рівень державної підтримки кооперативів, недосконалість законодавства, недостатнє бюджетне фінансування; відсутність державних програм щодо розвитку кластерів в аграрному секторі.